

גליון היכל הקודש

מוצאי שבת	הדלקת הנרות	אלעד
6:46	5:03	אלעד
6:50	4:56	בית שמש
6:48	5:14	בני ברק
6:16	5:02	חיפה
6:43	5:00	טבריה
6:44	4:50	יבנאל
6:50	4:57	ירושלים
6:49	5:06	מודיעין עילית
6:48	5:05	צפת

גליון שבועי יוצא לאור ע"י מוסדות היכל הקודש ברסלב בארה"ק
נתייסדו ע"י כ"ק מרן מוהרא"ש זי"ע
בנשיאות מורינו ראש הישיבה שליט"א

שעה 12, גליון 22 (592)

פרשת תרומה, ד' אדר, שנת תשפ"ג לפ"ק

שיעורים כסדרן: נ"ך: משלי כ"א - כ"ב | בבלי: נזיר ל"ג | ירושלמי: פאה ל"ו | תוספתא: בבא מציעא ח' | רמב"ם: סנהדרין כ"ה

מוהרא"ש מספר

משנכנס אדר מרבין בשמחה

כאשר מגיע חדש אדר, מתחילים כבר להרגיש את האורות של חג הפורים, בירושלמי (ריש מסכת מגילה) מובא, כל חודש אדר פשוט לקריאת המגלה, וכן נפסק בשלחן ערוך (ארח חיים סימן תרפ"ח סעיף ז') שהיוצא לדרך ארוכה ואינו יכול לחכות עד פורים, ואינו יכול להוליד מגלה עמו, יכול לקרות מתחילת חדש אדר, רואים שמיד כשנכנס אדר, יש כבר את האורות של פורים. ולכן אומרים חז"ל (תענית כו ע"ב): 'משנכנס אדר מרבין בשמחה', ודקדקו חז"ל "מרבין" בשמחה, כי באמת למד אותנו רבנו (לקוטי מוהר"ן חלק ב' סימן כ"ד): 'מצוה גדולה להיות בשמחה "תמיד"', שכל השנה צריך להיות בשמחה, רק בחדש אדר צריכים "להרבות" עוד בשמחה, ולעשות את כל מה שיכולים כדי להיות בשמחה.

<<<<

מילה של התחזקות

השבוע זה שבת הפסקה, בשבוע שעבר היה לנו שבת שקלים, בשבוע הבא יש לנו שבת זכור, השבוע הזה הוא הפסקה, ד' פרשיות הן כנגד ארבע האותיות של שם הוי"ה ברוך הוא, השבוע הזה, ההפסקה - מלמד אותנו שכף הולך בעבודת השם, זה נקטע, זה נעצר. כך אומר רבנו (לקוטי מוהר"ן חלק ב', סימן מח): "כשאדם נכנס בעבודת השם אזי הדרך שמראין לו התרחקות ונדמה לו שמרחיקו אותו מלמעלה ואין מניחין אותו כלל לפניס לעבודת השם", אבל רבנו אומר לנו: "ובאמת כל ההתרחקות הוא רק בלו התקרבות", זה רק כדי לקרב את האדם להשם יתברך.

צריכים הרבה התחזקות לא לפל בשוואים שכל הזמן נקטעים וכו' וכו'; שבת הפסקה מלמד אותנו שנדע שכף הולך עבודת השם, מתחילים לעבד את השם ונתקעים, אבל אסור להתיאש אלא להמשיך לבקש ולעשות מה שצריכים לעשות.

תזכרו, אפילו שזה שבת הפסקה עדין יש את ד' האותיות, ד' פרשיות; אפילו שיש הפסקה תמשיכו הלאה.

(עצתו אמונה פקודי תשפ"ב)

ווארט על הפרשה

ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם, הקדוש ברוך הוא אומר ליהודים שייעשו לו מקום מגורים קדוש, ואני ישרה ביניהם. השם יתברך נמצא בכל מקום, ועם כל זאת רוצה הקדוש ברוך הוא לשרות דוקא בינינו בני האדם, שמנחים בגשמיות, הוא רוצה שאנחנו נבנה לו בית ששם הוא ישרה את שכנתו; הדבר הראשון שהשם יתברך צוה עלינו לעשות היה הארון והלוחות, למה זה היה הדבר הראשון?

רבינו ז"ל אומר (שיחות הר"ן, סימן יט) "נכספתי מאד להמשיך את העולם אל 'עשיה', שיהיה חיוב אצל כל אחד ואחד ללמוד כך וכך בכל יום ולא יעבור וכיוצא. ואמר שאפילו אותן האנשים הרחוקים מן הקדושה מאד, שנלכדו במצודה רעה עד שרגילין בעברות חס ושלום רחמנא לצלן רחמנא לשזבן. אף על פי כן הפח של התורה גדול כל כך עד שיכולה להוציא אותם מן העברות שרגילין בהם חס ושלום, ואם יעשו להם חק קבוע וחיוב חזק ללמוד בכל יום ויום כך וכך יהיה איד שיהיה בודאי יזכו לצאת ממצודתם הרעה על ידי התורה כי פח התורה גדול מאד".

לכן, כשרצו לבנות משכן, שהקדוש ברוך הוא ישרה אצלנו, אתה רוצה לחיות עם השם יתברך, חייבים דבר ראשון לעשות את הארון הקדוש, צריכים ללמד תורה, רק על ידי למוד התורה אפשר לזכות שהשם יתברך ישרה שכנתו אצל האדם.

הפסוק אומר, ועשו ארון עצי שטים אמתים וחצי ארכו ואמה וחצי קמתו, מכל הצדדים היה לארון 'חצי' אמות. 'בעל הטורים' אומר, שזה מגיע להראות לנו שהתורה אינה משתמרת איפה שיש שלמות, רק איפה ששבור, כפי שחכמינו זכרונם לברכה אומרים (תענית ז'): שהתורה משולה למים, כמו שכלששופכים מים למקום גבוה זה לא נשמר שם, זה נוזל למטה, כך גם התורה משתמרת רק אצל עניו, כשאדם מחזיק את עצמו קטן.

עם ההקדמות של הרבי אפשר להגיד עוד יותר, אדם אוהב להיות מסדר, כמו שכשאוכלים עוגה, חותכים עוד חתיכה, כדי לישר... אבל אדם שמסתכל על עצמו כאדם שבור, הוא לא יכול להיות מסדר, מכל הצדדים הוא שבור, לא מסדר, כלי נשבר, כאן אומר הקדוש ברוך הוא, תסתכל על הארון עם המדות השבורות, אם מכניסים את התורה בתוך הארון השבור - זה הופך להיות ארון הקדוש, וזה מנח במקום הכי קדוש - בקדש הקדשים, כך זה עם כל אדם, תכניס בתוך קצת תורה, גם תזכה להגיע למקום הכי קדוש - לקדש הקדשים, לא משנה בכלל מי אתה.

לא צריך כלום כדי ללמד, רק דבר אחד, שכל לצית לרבי; שהאדם יעשה חשבון: אני הרי רואה איד אנשים מתנהגים, ולאן אנשים מגיעים, אנשים מתגעים בחיים, החיים בשבילם זה ממש גהנום, אני לא רוצה להראות כמוהם, אני לא רוצה להתנגע כל שבועים שנותי, ולזה יש עצה אחת, לקחת מורה דרך, לקחת רופא, חכם, ולשמע בקולו.

אם לוקחים את רבינו למורה דרך אזי זוכים לחיים טובים, חיים נשירים; בואו נגב מעט זמן ללמוד, בואו נתחיל ללמד את דף הגמרא, בואו נקח משניות ונלמד כמה פרקי משניות. מוהרא"ש היה מתפאר תמיד: איך רואים על אברך אם הוא תלמיד היכל הקדוש? אם הוא מסתובב עם משניות בכיס, וכשיש לו מספר דקות פנויות, הוא תופס פרק ועוד פרק - זהו סימן של תלמיד 'היכל הקדוש'. הלא ונוכל גם להחזיר את המשג הזה, שיוכלו לראות על מישהו שהוא תלמיד היכל הקדוש על ידי המשניות שלו, איפה שהוא נמצא - רואים אותו עם משניות, לא משנה אם הוא נהג אוטובוס, או שהוא בדייק מחכה במשרד, או לחלופין הוא יושב בחתנה - תמיד רואים אותו עם משניות. זה הענין של רבנו.

אפילו אם אתה שבר כלי, כל הלמוד שלך לא מסדר, אתה לומד בכל יום מספר אחר של פרקי משניות, יום אחד ח"י פרקים ויום אחד פחות, עם כל זאת הבטיח רבנו: "בודאי יזכו לצאת ממצודתם הרעה על ידי התורה", וכניסו אותו לקדש הקדשים, אתה תזכה להיות יהודי קדוש ולהגיע למדרגות הכי גבוהות שבועולם.

(אשר היה אל יואל, תרומה תשפ"ב)

מי שלא שומר על העינים, משתגע

בְּעֶזְרַת ה' יִתְבָּרַךְ - יוֹם א' פְּרֻשֵׁת וַיְחִי, י"ב טבת, שְׁנַת ה'תשפ"א
לְכָבוֹד ... נְרוּ יְאִיר
קְבַלְתִּי אֶת מִכְתְּבְךָ.

אֲנִי לֹא יוֹדֵעַ עַל מַה אַתָּה מְדַבֵּר, אִיךָ אַתָּה יְכוּל לְהִתְעַלֵּם מִפְּסוּק מִפְּרָשׁ בַּתּוֹרָה שְׂאוֹמְרִים כָּל יוֹם בְּקִרְיַת שְׁמַע (בַּמְדָּבָר טו, לו): "וְלֹא תִתּוֹרוּ אַחֲרַי לְבַבְכֶם וְאַחֲרַי עֵינֵיכֶם", אוֹמֵר עַל זֶה רַש"י (שם): "הַלֵּב וְהַעֵינַיִם הֵם מְרַגְלִים לַגּוֹף וּמְסַרְסְרִים לוֹ אֶת הָעֵבְרוֹת", כְּמוֹ שְׁחַכְמִינוּ הַקְּדוֹשִׁים אוֹמְרִים (עֵינֵי מְדַרְשׁ תַּנְחוּמָא, סוֹף פְּרֻשֵׁת שְׁלַח; יְרוּשְׁלַמִי בְּרֻכּוֹת א, ה): "הַעֵינַיִם רוֹאֵה", זֶה מִתְחִיל בְּעֵינַיִם, שְׁלֹא שׂוֹמְרִים עַל הָעֵינַיִם, "וְהַלֵּב חוֹמֵד", - מְגִיעַ הַלֵּב וּמִתְחִיל לְחַמֵּד, "וְהַגּוֹף עוֹשֶׂה אֶת הָעֵבְרוֹת".

הַכֹּל מִתְחִיל בְּעֵינַיִם; אִם לֹא שׂוֹמְרִים עַל הָעֵינַיִם נִכְשָׁלִים בְּעֵבְרוֹת, כְּמוֹ שְׁחַכְמִינוּ הַקְּדוֹשִׁים אוֹמְרִים לָנוּ (סוֹטָה ח): "אִין יִצַּר הָרַע שׁוֹלֵט אֱלָא בְּמַה שְׁעֵינֵינוּ רוֹאוֹת", כְּמוֹ כֵּן אוֹמְרִים חַכְמֵינוּ זְכוּרֵנוּם לְבִרְכָה (יְרוּשְׁלַמִי בְּרֻכּוֹת א, ה): "לִיבָא וְעֵינָא תְרִי סְרוּרֵי דְחֻטָּאָה נִיְהוּ", הַלֵּב וְהַעֵינַיִם הֵם שְׁנֵי מִתּוֹכֵם לְעֵבְרוֹת, "אִמֵּר הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, אִי יִהְיֶה לִי לִיבָא וְעֵינָא, אֲנָא יָדַע דְאַתָּה לִי", הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא אוֹמֵר לָנוּ, אִם אַתָּה נוֹתֵן לִי אֶת שְׁנֵי הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה - אַתָּה שׂוֹמֵר עַל עֵינֶיךָ, אַתָּה לֹא מְסַתְּפֵל עַל נְשִׁים זְרוֹת וְאַתָּה נוֹתֵן לִי אֶת לִבְךָ - אַתָּה לֹא חוֹמֵד דְבָרִים זָרִים, אֲזַי אֲנִי יוֹדֵעַ שְׂאֵתָה שְׁלִי; פְּלֵא גְדוֹל הוּא בְּעֵינֵי אִיךָ יְהוּדֵי כּוֹתֵב דְבָרִים כְּאֵלֶּה נִגְדַת הַתּוֹרָה.

דַּע לָךְ, אִם לֹא שׂוֹמְרִים עַל הָעֵינַיִם זֶה צָרָה גְדוֹלָה; מוהרא"ש אוֹמֵר, שְׁמַה שֶׁהַתּוֹרָה אוֹמֵרְתָּ (דְבָרִים כח, לד): "וְהִיִּיתָ מְשֻׁגָע מִמַּרְאֵה עֵינֶיךָ אֲשֶׁר תִּרְאֶה", זֶה מְדַבֵּר עַל הַסְתַּכְּלוּיּוֹת אֲסוּרוֹת; מִי שְׁלֹא שׂוֹמֵר עַל הָעֵינַיִם - הוּא נִהְיֶה פְּשוֹט חוֹלָה, הוּא מְשֻׁתְּגָע, כְּמוֹ שְׂרַבִּינוּ אוֹמֵר (לִיקוּטֵי מוהר"ן חֶלֶק א', סִימָן לו) רַב הַמְשֻׁגָעִים מְשֻׁתְּגָעִים מִנִּיאוּף. אֲנִי מִבְּקֵשׁ מִמְּךָ, תִּתְּנֵנִי עַל עֲצָמְךָ, תִּתְּנֵנִי עַל נְשִׁמְתְּךָ; תִּפְסִיק לְהִסְתַּכֵּל עַל נְשִׁים, אוֹי וְאָבוֹי לְמִי שֶׁמְסַתְּפֵל עַל נְשִׁים, אֲנָשִׁים כָּל כֵּךְ נִשְׁקָעוּ מִזֶּה, חוֹשְׁבִים שְׂאִי אֲפָשֶׁר לְצַאֵת מִזֶּה וְכו', בְּשִׁעָה שְׁזָה מִחֻלָּה, לְהִסְתַּכֵּל עַל כָּל אִישָׁה. אִם תִּזְהַר מֵהַיּוֹם וְהִלָּאָה לְשׂוֹמֵר עַל עֵינֶיךָ אַתָּה תִּזְכָּה לְהִיּוֹת יְהוּדֵי כָּשֵׁר.

מוֹבָא מִצְדִּיקִים עַל הַפְּסוּק (בְּרַאשֵׁית לח, כא): "אֵיָה הַקְּדוֹשָׁה, הוּא בְּעֵינַיִם"; אֵיָה הַקְּדוֹשָׁה - אִיךָ אֲפָשֶׁר לְזַכּוֹת לְהִיּוֹת קְדוֹשִׁים? הוּא בְּעֵינַיִם - אִם שׂוֹמְרִים עַל הָעֵינַיִם זֹכִים לְהִיּוֹת קְדוֹשִׁים, וְאִם חֹס וְשָׁלוֹם מִפְּקִירִים אֶת הָעֵינַיִם, מְסַתְּפֵלִים כְּפִי הַמְזִדְמֵן - זֶה סִימָן שֶׁרְחוּקִים מֵאֵד מִהַקְּדוֹשָׁה.

(עֲצוֹתָ אֲמוֹנָה וַיְחִי תִשְׁפ"א)

לְכֵן נוֹהֲגִים שְׁכַשְׁמִיעַ חֲדָשׁ אֶדְר תּוֹלִים כְּרֻזוֹת גְּדוֹלוֹת "מְשֻׁנְכָס אֶדְר מְרַבִּין בְּשִׁמְחָה", כְּדִי לְהַזְכִּיר לְכָל אֶחָד וְאֶחָד שְׁצָרִיךְ לְהִיּוֹת מְאֹד בְּשִׁמְחָה, וְשְׁצָרִיךְ לְעֲשׂוֹת אֶת כָּל הַפְּעֻלוֹת לְהִיּוֹת בְּשִׁמְחָה, וְעַל יְדֵי שְׁשִׁמְחִים בְּחֲדָשׁ זֶה מִמְשִׁיכִים בְּזֶה אֶת כָּל הַהִשְׁפָּעוֹת הַטּוֹבוֹת הַיּוֹרְדוֹת בְּיָמֵם אֲלוֹ.

הַגְּמָרָא אוֹמֵרְתָּ (בִּיצָה ט"ו ע"ב): 'הַרְוֵצָה שִׁיתְקִימוּ נְכִסְיָו יִטַע בְּהָן אֶדְר, שְׁנֵאמַר "אֶדְרִי בְּמִרוֹם ה'", בְּפִשְׁטוֹת פְּרוֹשׁוֹ שְׁכָל מִי שְׂרוֹצָה שְׂשׂוֹדוֹתָיו יִצְמַחוּ טוֹב, אֲזַי יִטַע סוּג עֵשֶׂב שְׁקָרָא "אֶדְר", אֲבָל זֶה גַם מְרַמֵּז עַל מַה שְׂרַבְּנוּ אוֹמֵר (סֵפֶר הַמִּדּוֹת אוֹת שְׁמַחָה חֶלֶק שְׁנֵי סִימָן א): 'מִי שֶׁהוּא שִׁמַּח תְּמִיד עַל יְדֵי זֶה הוּא מְצַלִּיחַ. וְלָכֵן אוֹמְרִים חַז"ל "הַרְוֵצָה שִׁיתְקִימוּ נְכִסְיָו" כְּשִׁמְשִׁיְהוּ רוֹצֵה לְהַצְלִיחַ בְּרוּחַנִיּוֹת וּבְגִשְׁמִיּוֹת, "יִטַע בְּהָן אֶדְר", שִׁיטַע בְּעַצְמוֹ אֶת הַשְׁמַחָה שֶׁל חֲדָשׁ אֶדְר, וְהַשְׁמַחָה הַזֹּאת תִּלְוֶה אוֹתוֹ וְתַעֲזֵר שִׁיִּצְלִיחַ תְּמִיד.

הָאֵם אֲנִי בְּאֵמַת שְׁמַח?

אִיךָ אֲדָם יְכוּל לְדַעַת אִם הוּא בְּאֵמַת בְּשִׁמְחָה? כְּשֶׁהַשְׁמַחָה עוֹלָה עַל גְּדוּלְתָהּ וְנִשְׁפָּכֶת לְחוּץ, וְהוּא מְשִׁמַּח גַּם יְהוּדִים אַחֲרָיִם, אֲזַי יוֹדְעִים שְׁבְּאֵמַת הוּא שְׁמַח. וְלָכֵן רוֹאִים שְׂמֵצוֹת חוֹדֵשׁ אֶדְר מְלֹאוֹת בְּצִדְקָה וְחֶסֶד כִּי כְּשֶׁאֲדָם שְׁמַח הוּא יַעֲשֶׂה צִדְקָה וְחֶסֶד עִם אַחֲרָיִם, כְּדִי לְשִׁמַּח גַּם יְהוּדִים אַחֲרָיִם.

זֶה מִתְחִיל מִשְׁבַּת שְׁקָלִים, שְׁמַכְרִיזִים כְּבָר לְתַת שְׁקָלִים, לְתַת צִדְקָה, וְאַחַר כֵּךְ בְּעֵרֵב פּוֹרִים נוֹהֲגִים לְתַת מַחְצִית הַשְּׁקָל לְצִדְקָה, וְאַחַר כֵּךְ פּוֹרִים עֲצָמוּ הֵרִי מְלֵא רֶק בְּצִדְקָה וְחֶסֶד, מְשִׁלּוּחַ מְנוֹת, מִתְּנוּת לְאֲבִיוֹנִים, סְעוּדוֹת פּוֹרִים בְּיַחַד עִם הַמְשֻׁפָּחָה וְחִבְרָיִם, וְגַם בְּפוֹרִים שֶׁהוּא שְׁלֵשִׁים יוֹם לִפְנֵי חוֹ הַפְּסַח, מִתְחִילִים לְאֶסֶף קַמְחָא דְפְּסַחָא לְעֵינַיִם לְפַסַּח, נִמְצָא שְׁכָל חֲדָשׁ אֶדְר קָשׁוּר בְּצִדְקָה וְחֶסֶד, כִּי כְּשֶׁאֲדָם בְּשִׁמְחָה, הוּא רוֹצֵה לְשִׁמַּח גַּם אַחֲרָיִם בְּצִדְקָה וְחֶסֶד.

תְּשׁוּבָה עִם שְׁמַחָה

כְּמוֹ שְׁחֲדָשׁ אֲלוֹל הוּא חֲדָשׁ שְׁעוֹשִׂים בוֹ תְּשׁוּבָה מִיָּרְאָה, מִפְּחָדִים מִיּוֹם הַדִּין רֹאשׁ הַשָּׁנָה, וּמִתְכוּנָנִים חוֹדֵשׁ שְׁלָם עִם תְּשׁוּבָה וּמַעֲשִׂים טוֹבִים כְּדִי לְזַכּוֹת בַּדִּין, שֶׁהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא יִכְתֹּב בְּרֹאשׁ הַשָּׁנָה שְׁנָה טוֹבָה וּמְבֻרָכָה.

כֵּךְ הוּא גַם חֲדָשׁ אֶדְר חֲדָשׁ שְׁעוֹשִׂים בוֹ תְּשׁוּבָה, אֲבָל עֲכָשִׁי זֶה תְּשׁוּבָה מֵאֵהְבָה וְעִם שְׁמַחָה, וּבְזֶה מִתְכוּנָנִים לְחֲדָשׁ נִיסָן שֶׁהוּא חוֹדֵשׁ הַגְּאֻלָּה, בְּנִיסָן נִגְאָלוּ וּבְנִיסָן עֲתִידִים לְהִגְאָל, וְעִם הַשְׁמַחָה שֶׁל הַחֲדָשׁ הַזֶּה יְכוּלִים לְתַקֵּן כָּל מַה שְׁלֹא הָיוּ מְסַפִּיק בְּשִׁמְחָה כָּל הַשָּׁנָה.

רַבְּנוּ אוֹמֵר (הַשְּׁמִטוֹת לַחַיִּי מוהר"ן), שְׂאֲדָר הוּא רֹאשִׁי תְּבוֹת רֹאשׁ דְּבִרְךָ אֲמַת, אֲפָשֶׁר לְפָרֵשׁ לְפִי מַה שֶׁהַגְּמָרָא אוֹמֵרְתָּ (קְדוּשֵׁין לא) עַל הַפְּסוּק רֹאשׁ דְּבִרְךָ אֲמַת, שׂוֹאֲלָתָ הַגְּמָרָא רֹאשׁ דְּבִרְךָ וְלֹא 'סוֹף דְּבִרְךָ' רַק הַהִתְחַלָּה אֲמַת וְלֹא הַסּוֹף? אוֹמֵרְתָּ הַגְּמָרָא אֱלָא מְסוֹף דְּבִרְךָ נִכְרַשׁ דְּבִרְךָ אֲמַת.

יִתְכַן שְׂאֵת זֶה מְרַמֵּז רַבְּנוּ, אֶדְר רֹאשִׁי תְּבוֹת רֹאשׁ דְּבִרְךָ אֲמַת, שְׁבַחְדָּשׁ אֶדְר שֶׁהוּא הַחֲדָשׁ הַאֲחֵרוֹן לְסֹדֵר הַחֲדָשִׁים, כְּשֶׁשְׁמַחִים בְּחֲדָשׁ זֶה, מִתְקַנְיִם אֶת כָּל הַחֲדָשִׁים שְׁלֹא הָיוּ שְׁמַחִים, כִּי עַל יְדֵי הַחֲדָשׁ הַאֲחֵרוֹן, כְּשֶׁמַּחִים אֲזַי מְרַאִים בְּזֶה שְׁבְּאֵמַת הָיוּ רוֹצִים לְהִיּוֹת בְּשִׁמְחָה גַּם כָּל הַשָּׁנָה, וְזֶה נִחְשָׁב כְּאִילוֹ הָיוּ שְׁמַחִים כָּל הַשָּׁנָה.

וְכַשֶּׁעוֹשִׂים תְּשׁוּבָה מֵאֵהְבָה אוֹמֵרְתָּ הַגְּמָרָא (יוֹמָא פ"ו ע"ב) שְׂאֲזַי נִפְכִּין כָּל הָעֵבְרִירוֹת לְמַצּוֹת, לְכֵן כְּשֶׁמַּגִּיעַ חוֹדֵשׁ אֶדְר וְעוֹשִׂים תְּשׁוּבָה בְּשִׁמְחָה מִתְקַנְיִם רֹאשׁ דְּבִרְךָ אֲמַת, כְּמוֹ שֶׁהַגְּמָרָא אוֹמֵרְתָּ, שְׁעַל יְדֵי סוֹף הַשָּׁנָה נִהְפָּכֶת כָּל הַשָּׁנָה לְטוֹבָה, כָּל הָעֵבְרִירוֹת נִהְפָּכוֹת לְמַצּוֹת.

אִיךָ נִהְיִים בְּשִׁמְחָה?

לְהִיּוֹת בְּשִׁמְחָה מְגִיעַ בְּקִשֵׁי רַב, כָּל שְׂאֵר עֲבוֹדוֹת הַרְבֵּה יוֹתֵר קְלוֹת לְעֲשִׂיהָ מִשְׁמַחָה, כִּי כָּל אֲדָם עוֹבֵר צְרוֹת וּקְשָׁיִם, מְרִירוֹת וְחִלְשׁוֹת הַדַּעַת, וְזֶה שׂוֹבֵר אֶת הָאֲדָם מְאֹד, הוּא מְאֵבֵד אֶת הַמְּצַב רוּחַ, וְלֹא מְסַגֵּל לְהִיּוֹת בְּשִׁמְחָה.

לְכֵן יִקְרָה הַגְּדוּלוֹת שֶׁל אֲדָם הֵיא כְּשִׁיכוֹל לְהִתְחַזֵּק, שְׁלֵמוֹת כָּל הַקְּשָׁיִם שֶׁהוּא עוֹבֵר, הוּא עֲדִינֵן יְהִיָּה בְּשִׁמְחָה, כְּשֶׁהוֹלֵךְ טוֹב לְאֲדָם וְאֲזַי הוּא שִׁמַּח זֶה בְּכָלֵל לֹא חֻקָּה, אֱלָא לְהַפְּךָ כְּשִׁלָּא הוֹלֵךְ לוֹ כָּל כֵּךְ טוֹב, וְעִם כָּל זֶה הוּא מִתְחַזֵּק לְהִיּוֹת בְּשִׁמְחָה, אֲזַי נִכְרַת גְּדוּלְתוֹ שֶׁל יְהוּדֵי.

שְׁמַחָה מְגִיעָה עַל יְדֵי אֲמוּנָה, כְּשִׁיְהוּדֵי מְאֵמִין שֶׁהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא תְּמִיד אֲתוֹ, עוֹזֵר לוֹ, וְכָל דְּבַר שְׁקוּרָה זֶה לֹא בְּדִיק קָרָה בְּדִרְכָּה הַטְּבֵעַ, אֱלָא כָּל דְּבַר עוֹשֶׂה הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּעַצְמוֹ בְּרַב רַחֲמֵנוֹתוֹ, אֲזַי הוּא מְאֹד שְׁמַח.

וּבְנוֹסָף שֶׁהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא נִתֵּן לָנוּ תּוֹרָה וּמַצּוֹת שְׂאֲנוּ זוֹכִין לְקַיֵּם, צְרִיכִים אֲנוּ לְשִׁמּוֹחַ מְאֹד בְּזֶה, כְּמַה שְׁנִים כְּבָר חַי הָאֲדָם בְּעוֹלָם? "מִי שְׁנוֹתֵינוּ שְׁבַעִים שָׁנָה, וְאִם בִּגְבוּרוֹת שְׁמוֹנִים שָׁנָה", וְאִם עוֹד חוֹטְפִים דְּבָרִים טוֹבִים בְּמַעַט הַשָּׁנִים הָאֵלֶּה, יְכוּלִים לְשִׁמּוֹחַ בְּזֶה מְאֹד.

לְמַה שׂוֹמְרִים שְׁבַת? כִּי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא צָוָה. לְמַה אוֹכְלִים כָּשֵׁר? כִּי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא צָוָה, לְמַה יֵשׁ לָנוּ מְזוּזָה עַל הַדֶּלֶת? לְמַה אֲנוּ מְנַשְׁקִין אֶת הַמְּזוּזָה? כִּי בְּמְזוּזָה כְּתוּב קְבַלְתָּ עַל מַלְכוּת שָׁמַיִם, וְאֲנוּ שְׁמַחִים בְּזֶה. וְכֵן הִלָּאָה כָּל הַמַּצּוֹת שְׁכָל יְהוּדֵי עוֹשֶׂה, יְכוּלִים לְשִׁמּוֹחַ מְאֹד בְּזֶה, וְזֶה מְרַאֵה שְׂאֲנוּ מְאֵמִינִים בְּהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא.

רַבִּי נִתָּן אוֹמֵר (לִיקוּטֵי הַלְכוֹת, נְפִילַת אִפִּים, הַלְכָה ד') שְׁזָה הִיָּה הַרְשָׁעוֹת שֶׁל הַמֵּן כְּשֶׁאֲמַר לְאַחַשְׁרוּשׁ, וְדַתִּיהֶם שׁוֹנוֹת מִכָּל עַם, הַמֵּן אֲמַר שְׁלֵמוֹת שְׁכָל עַם וְכָל מְדִינָה יֵשׁ לָהּ חֻקִּים, אֲבָל הֵם לֹא שְׁמַחִים לְקַיֵּם אֶת זֶה, אֲבָל אֲצַל הַיְּהוּדִים, כְּשֶׁהֵם עוֹשִׂים מַצּוֹת הֵם מְאֹד שְׁמַחִים, וְזֶה הַרְתִּיחַ מְאֹד אֶת הַמֵּן, אֶת זֶה הוּא לֹא הִיָּה יְכוּל לְסַבֵּל, כִּי אִם שְׁמַחִים עִם הַמַּצּוֹת, סִימָן שְׁטֵמוֹן בְּזֶה לֹא נִעְלָה.

וְאַתָּה זֶה אֲכֹן יְכוּלִים לְרֹאוֹת שְׂאֵת חֻקֵי הַמְּדִינָה מִחֻשִׁים רַק אִיךָ יְכוּלִים לְעַקֵּף, כְּשֶׁאִף אֶחָד לֹא רוֹאֵה יִתְחַמְקוּ, אֲבָל יְהוּדִים מְצִיִּתִים לְתוֹרָה כִּי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא צָוָה, וְשְׁמַחִים מְאֹד בְּזֶה.

שְׁאֵלוֹת וְתַשׁוּבוֹת בְּרִסְלָב

מַחְשְׁבוֹתַי מֵיִסְרוֹת אוֹתִי,
הָאֵם זֶה נִדְרָמְלִי?

שְׁאֵלָה:

לְכוּד רֹאשׁ הַיְשִׁיבָה שְׁלִיט"א,

אֲנִי לֹא יוֹדַעַת מֵהַלְעֻשׂוֹת, יֵשׁ לִי בְּעֵינַי, אֲנִי מְרַגֶּשֶׁת שֵׁשׁ לִי מִלְחָמָה בְּרֹאשֵׁי, בְּכָל לַיְלָה יֵשׁ מִיִּשְׁהוֹ בְּרֹאשׁ שְׁלִי שְׂצוּעֵק כָּל הַזְּמַן, אֶתְּ לֹא טוֹכָה, אֶתְּ רֵעָה, אֶתְּ הָאָדָם הַכִּי גְרוּעַ, אֶתְּ הָאָמָא הַכִּי גְרוּעָה, אֶתְּ הָאִשָּׁה הַכִּי גְרוּעָה, לְמָה אֶתְּ לֹא יְכוּלָה לְהִיּוֹת מְסַדֶּרֶת, כָּל הַיּוֹם אֲנִי שׁוֹמַעַת אֶתְּ זֶה בְּמַחְשַׁי וְאֲנִי לֹא יוֹדַעַת מֵהַלְעֻשׂוֹת. אֲנִי מִמֶּשׁ מְרַגֶּשֶׁת שֵׁשׁ שָׁם שְׁנֵי אֲנָשִׁים שְׁמִתוֹכְחִים; קוֹל אֶחָד אוֹמֵר, אֶתְּ לֹא נִדְרָמְלִית, וְהַקּוֹל הַשֵּׁנִי עוֹנֶה, אֶתְּ כֵּן נִדְרָמְלִית, מִצַּד אֶחָד אֲנִי שׁוֹמַעַת, מִטְּעִית וְזֶה אוֹמֵר שְׂאֶתְּ הָאָדָם הַכִּי גְרוּעַ, וּמִצַּד שְׁנֵי אוֹמְרִים לִי, זֶה לֹא נִדְרָא, מִתֵּר לִי לְעֻשׂוֹת טְעוּיּוֹת, לֹא קָרָה כְּלוּם.

הַכְּבִיסָה עֲדִין לֹא מְקַפְּלָת, אֶפֶס אֶתְּ לֹא יְכוּלָה לְהִיּוֹת מְסַדֶּרֶת, מְסַכֵּן בְּעֵלְךָ שְׂאֶשְׁתּוֹ לֹא יְכוּלָה לְהִיּוֹת מְסַדֶּרֶת - לֹא קָרָה כְּלוּם, אֶתְּ כְּבָר הוֹלְכָת לְקַפֵּל אֶתְּ זֶה, אֶתְּ כֵּן אָדָם טוֹב - לֹא, אֶתְּ לֹא טוֹכָה, לְמָה הִיִּית צְרִיכָה לְהַגִּיד אֶתְּ זֶה לְבַעֲלֶךָ, לְמָה הִיִּית צְרִיכָה לְדַבֵּר כֵּךְ אֶל אִמָּא שְׁלֶךָ, אֶתְּ הַכִּי גְרוּעָה, אֶתְּ לֹא טוֹכָה. אֲנִי מְנַסֶּה לְהַתְּנַפֵּחַ בְּחִזְרָה אֶכָּל בְּרַב הַפְּעָמִים הַקּוֹל הֵלֵא טוֹב מְנַצֵּחַ, וְאֲנִי בְּאִמַּת מִתְּחִילָה לְהֶאֱמִין שְׂאֲנִי הַכִּי גְרוּעָה בְּעוֹלָם.

יְכוּל לְהִרְאוֹת שְׂאֲנִי לֹא נִדְרָמְלִית, אֶכָּל אֲנִי בְּאִמַּת שׁוֹמַעַת אֶתְּ זֶה כָּל הַיּוֹם, אֲנִי לֹא יוֹדַעַת מִי מְדַבֵּר בְּתוֹכִי, אֲנִי רוֹצֶה לְהַגִּיד לְהֵם "לְכוּ תִתְּנָחוּ בְּחוּץ וְתַעֲזְבוּ אוֹתִי", אוֹלֵי אֲנִי בְּאִמַּת סוֹכְלָת מֵאִיזוֹ מַחְלָה, אוֹלֵי אֲנִי בְּאִמַּת לֹא נִדְרָמְלִית, וּכְשֶׁאֲנִי בְּאִמַּת עוֹשֶׂה אִיזוֹ טְעוּת, אֲנִי לֹא פוֹעֵלָת נְכוֹן, אֲזִי אֲנִי לֹא יְכוּלָה לְסַלֵּחַ לְעֻצְמִי וְאֲנִי נִכְנָסֶת לְדַפְּאוֹן.

זֶה קוֹרָה בְּעֵקֶר כְּשֶׁאֲנִי לְכוּד בְּבֵית, כְּשֶׁאֲנִי לֹא שׁוֹמַעַת מִשְׁהוֹ אַחֵר, וְלִכֵּן אֲנִי תָּמִיד מִשְׁתַּדֶּלֶת לְהַפְּעִיל מִשְׁהוֹ, סְפוּר, דְּרָשָׁה, אוֹ שְׁעוּר, אֶכָּל עֲדִין יֵשׁ מְסַפִּיק זְמַנִּים שְׂזֶה מְמִילָא קוֹרָה, אֶפְלוֹ כְּשֶׁאֲנִי שׁוֹמַעַת מִשְׁהוֹ אוֹ כְּשֶׁאֲנִי לֹא יְכוּלָה לְהַפְּעִיל מִשְׁהוֹ. לֹא תָּמִיד הִיָּה לִי אֶתְּ זֶה, זֶה דְּבַר חֲדָשׁ מִהַתְּקוּפָה הָאֲחֵרוֹנָה.

אֲנִי גַם מְלַאָּה בְּפִחְדִים, בְּעֵקֶר בְּלִילָה, וְאַחֵר כֵּךְ אֲנִי לֹא יְכוּלָה לְהִרְדָּם, פְּעַם הִיִּית חִפָּה בְּכֶזֶה רוֹגַע וְשִׁמְחָה, אֲנִי לֹא יוֹדַעַת מֵהַ קָרָה לִי בְּשׁוֹבוֹעוֹת הָאֲחֵרוֹנִים.

אֲנִי מְאֹד מְבַקֶּשֶׁת אִם רֹאשׁ הַיְשִׁיבָה יְכוּל לְעֹזֵר לִי, אֲנִי לֹא יְכוּלָה לְהַמְשִׁיךְ כֵּךְ, אֲנִי מְרַגֶּשֶׁת שְׂאֲנִי מִשְׁתַּגַּעַת, אֲנִי מְבַקֶּשֶׁת מֵהֵשֵׁם יְתַבְּרֶךְ שְׂרֹאשׁ הַיְשִׁיבָה יוֹכַל לְכַתֵּב לִי מִשְׁהוֹ כְּדִי לְחַזֵּק אוֹתִי וּלְרַפָּא אוֹתִי.

יִישֵׁר כַּח

תְּשׁוּבָה:

בְּעִזְרַת ה' יְתַבְּרֶךְ - יוֹם ד' פְּרֻשֶׁת מִשְׁפָּטִים, ל"ח שׁוֹכְבֵי"ם, כ"ד שְׁבֻט, שְׁנַת ה'תשפ"ג קְבִלְתִּי אֶתְּ הַמְּכַתֵּב.

כְּשֶׁעוֹלוֹת הַמַּחְשְׁבוֹת הַרְעוֹת הָאֵלוֹ אֶל תִּתְּנָחוּ אִתְּן, כִּי כְּמָה שִׁיּוֹתֵר מִתְּנַכְּחִים עִם הַמַּחְשְׁבוֹת - הֵן מִתְּגַבְּרוֹת יוֹתֵר וְיוֹתֵר. הַעֲצָה הַנְּכוֹנָה הִיא לְהִתְּחִיל לְחַשֵּׁב מֵהַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, תַּחֲשָׁבוּ: הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא נִמְצָא כְּאֵן, הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא אִתִּי, עִמִּי וְאֶצְלִי, הַכֵּל זֶה הוּא וְהוּא הַכֵּל; כֵּךְ הַמַּחְשְׁבוֹת הַרְעוֹת יִסְתַּלְּקוּ.

רַבְּנּוֹ אוֹמֵר (לְקוּטֵי מוֹהֲר"ו חֵלֶק א, סִימָן עב): "כִּי זֶה טְבַע וּסְגֻלַּת שְׁלֵ אֵלוֹ הַיְצִרִין הַרְעִים הַמְּזוֹהָמִים, כָּל מָה שְׂרוּצִים לְהִתְּגַבֵּר עַל אֵלוֹ הַמַּחְשְׁבוֹת, יוֹתֵר וְיוֹתֵר הֵם מִתְּגַבְּרִים. כִּי הוּא כְּמוֹ שְׂאָדָם בּוֹרַח מִדְּבַר, וּמִסְתַּכֵּל מִן הַצַּד כְּלֹא חָרַד עַל זֶה הַדְּבַר שֶׁכָּרַח מִמֶּנּוּ, וְאֲזִי הַדְּבַר הַזֶּה מִתְּגַבֵּר עָלָיו בְּיוֹתֵר, כִּי לֹא הִסִּיחַ דַּעְתּוֹ מִזֶּה, רַק אֲדַרְבָּא, שְׁמִסְתַּכֵּל בְּכָל פְּעַם לְאֲחֵרָיו עַל זֹאת הַמַּחְשְׁבָה", הַמַּחְשְׁבוֹת הֵן כְּמוֹ שְׁבוֹרְחִים מִמִּישְׁהוֹ, וְאִם מִסְתַּכֵּלִים אַחֲרָה עַל הַדְּבַר שְׁבוֹרְחִים מִמֶּנּוּ - אֲזִי אוֹתוֹ דְּבַר מִתְּגַבֵּר, כִּי כְּשֶׁהֵם רוֹאִים שְׁמִסְתַּכֵּלִים אַחֲרָה - זֶה גוֹרֵם שֶׁהֵם יִמְשִׁיכוּ לְרִדּוֹף, וְהֵם מִתְּגַבְּרִים עוֹד יוֹתֵר כְּשֶׁהֵם רוֹאִים שְׁמִסְתַּכֵּלִים עָלֵיהֶם; כֵּךְ עוֹבְדוֹת הַמַּחְשְׁבוֹת הַרְעוֹת, כְּמָה שִׁיּוֹתֵר רוֹצִים לְהִתְּגַבֵּר עָלֵיהֶן - הֵם מִתְּגַבְּרוֹת עוֹד יוֹתֵר.

רַבִּי נִתָּן אָמַר פְּעַם לְאַחַד: "אִם תְּהִיָּה בְּשִׁמְחָה לֹא תִרְאָה פְּנֵי גִיהֵנוּם. וְאוֹתוֹ אֶחָד אֶכָּן קִים אֶתְּ זֶה כָּל יְמֵי חַיָּו.

הַעֲקֵר לְהִיּוֹת בְּשִׁמְחָה
לְרַבִּי נִתָּן הִיָּה תַלְמִיד שְׁקָרוֹ לוֹ ר' עוֹזֵר, שֶׁהִיָּה עוֹבֵד הַשֵּׁם גְּדוֹל, וְעִסַק הַרְבֵּה בְּהַתְּבוּדוֹת, וְעַל-כֵּן הִיָּה בְּמִרְרוֹת, כִּי מוֹלַב עֲבוּדוֹת וּדְבָקוֹת בּוֹ יְתַבְּרֶךְ לֹא נִרְאָתָה הַשִּׁמְחָה עַל פְּנָיו. וְעֵנָה וְאָמַר לוֹ רַבִּי נִתָּן ז"ל: "שְׁמַעְתִּי אוֹמְרִים עָלֶיךָ: עוֹזֵר יְעַר אִיזוֹ פְּרוּם, אֲנִי לֹא כֵךְ קְבִלְתִּי מִרְבֵּנוֹ ז"ל, הַעֲקֵר לְהִיּוֹת בְּשִׁמְחָה, וְגַם לְהִיּוֹת יְרֵא". וְבוֹזוֹ הַלְשׁוֹן אָמַר: "דְּעַר עֵיקָר אִיזוֹ פְּרִיילִיךְ, אִין פְּרוּם אוֹיִךְ", הִיָּנוּ שֶׁהַדְּגֵשׁ צְרִיךְ לְהִיּוֹת עַל שִׁמְחָה וְהַתְּחַזְּקוֹת.

רַבְּנּוֹ ז"ל מְבִיא (לְקוּטֵי מוֹהֲר"ו חֵלֶק א, סִימָן נב), שְׂצַרִיכִין בְּשַׁעַת הַתְּבוּדוֹת לְעֵבֹד קוֹדֵם עַל נִקְדָּה אַחַת, עַד שְׂזוּכָה לְהַגִּיעַ אֶל הַנִּקְדָּה הַזֹּאת, הִיָּנוּ כִּי לְשַׁבֵּר אֶת הַמְּדוּת הַרְעוֹת שְׁלוֹ וְלְבוֹא לְמְדוֹת טוֹבוֹת, צְרִיךְ לְהַתְּנַיֵּעַ יָמִים וְשָׁנִים, כִּי צְרִיךְ לְהַתְּחִיל קוֹדֵם עִם מְדָה אַחַת וְעִם עֵינָן אֶחָד, וְאַחֲרֵי כֵךְ כְּשֶׁזוּכָה כְּבָר לְהַגִּיעַ אֶל הַמְּדָה הַזֹּאת וְהַעֲנִין הַזֶּה - לְשַׁבֵּר אֶת הַמְּדָה הַרְעָה הַזֹּאת, וְלְבוֹא אֶל הַמְּדָה הַטּוֹבָה הַזֹּאת, אֲזִי צְרִיךְ לְקַחַת מְדָה וְעֵינָן אַחֵר, וְכֵן עַד שִׁיעֲבֵר עַל כָּל הַמְּדוֹת וְיִזְכֶּה לְשַׁבֵּר אֶת הַמְּדוֹת וְהַעֲנִינֵים הַרְעִים, וְלַהֲגִיעַ אֶל מְדוֹת וְעֵינֵינִים טוֹבִים. וּבְאִמַּת כּוֹלָם שׁוֹאֲלִים - בְּאִיזוֹ מְדָה צְרִיכִין לְהַתְּחִיל? לְעֵבֹד וּלְשַׁבֵּר?

הַמְּדָה הַרְאֻשׁוֹנָה הִיא מְדַת הַשִּׁמְחָה, שְׂצַרִיכִין לְעֵבֹד הַרְבֵּה עַל נִקְדַּת הַשִּׁמְחָה, וְתָמִיד לְבַקֵּשׁ מִמֶּנּוּ יְתַבְּרֶךְ רַק עַל שִׁמְחָה, שֶׁהִיָּה תָּמִיד שְׁמַח, וְיִרְחִיק מִמֶּנּוּ אֶת הַעֲצָבוֹת, אֲזִי כְּבָר מְמִילָא יוֹכַל לְהַגִּיעַ אֶל כָּל הַמְּדוֹת הַטּוֹבוֹת שְׁבַעוֹלָם, וּלְשַׁבֵּר אֶת כָּל הַמְּדוֹת הַרְעוֹת שְׁבַעוֹלָם; כִּי הִיסוּד וְהַעֲקֵר בְּחַיֵּי הָאָדָם הוּא רַק שִׁמְחָה, כִּי כְּפִי שְׂאָדָם שְׁמַח, כֵּן שׁוֹבֵר מִעֲצָמוֹ כָּל הַרַע שְׁלוֹ. וְעַל-כֵּן אֲשִׁרִי וְאֲשִׁרִי מִי שְׂזוּכָה לְהִיּוֹת בְּשִׁמְחָה, וּמְכַל שְׁכָן וְכָל שְׁכָן כְּשֶׁזוּכָה לְשִׁמְחָה גַם אַחֲרִים, אֲשֵׁר אִין לְמַעְלָה מְדָה.

(שִׁיחוֹת מוֹהֲרָא"ש חֵלֶק ט"ז עֲרֵךְ חֲדָשׁ אֲדָר וְעֲרֵךְ שִׁמְחָה חֵלֶק ז' ח' י' ג)

מַאֲפִיִּית הַמְּצוֹת שֶׁל בְּרִסְלָב הַחֵלָה
כְּבָר בְּפַעִילוֹת לְשָׁנָה זוֹ

מַאֲפִיִּית הַמְּצוֹת שֶׁל בְּרִסְלָב עוֹמַדַת תַּחַת הַשְּׁגָחָה קַפְּדִנִּית שֶׁל הַדִּינִן שְׁלִיט"א שְׁעוֹמֵד בְּעֵינַי פְּקִיחָא עַל הַעֲבוּדָה, וְהַכֵּל נַעֲשֶׂה בְּהַתָּם לְהוֹרָאוֹת שֶׁל רֹאשׁ הַיְשִׁיבָה שְׁלִיט"א, שְׁמוּדָא שֶׁהַכֵּל נַעֲשֶׂה לְפִי הַמְּסוֹרַת מְצַדִּיקִים קוֹדְמִים, שֶׁהַנְּחִילוֹ כִּיצַד מַאֲפִיִּית מְצוֹת צְרִיכָה לְהַתְּנַחַל עִם כָּל הַחֻמוֹרוֹת וְהַהִידוּרִים. הַהַנְּחִלָּה מוּצִיאָה כֶּסֶף רַב כְּדִי לוֹוֵדָא שֶׁהַכֵּל נַעֲשֶׂה בְּהִידוּר רַב כְּנֻצְרֵךְ, עֲבוּר הַמְּצוּה הַקְּדוּשָׁה שֶׁל אִכִּילַת מִצָּה. וּמֵאִירֵךְ יֵשׁ סִיעֵתָא דְשִׁמְיָא, שְׁכַל מִי שְׁטוּעַם מֵהַמְּצוֹת אוֹמֵר שְׁלִמְצוֹת הַלְלוּ יֵשׁ טַעַם מִיּוֹחַד בְּצוּרָה יוֹצֵאת דוֹפֵן, טְרִי, קְרִיסְפִי וְטוֹב לְמַעֲיִים. אֲנִישֵׁי שְׁלוּמִינוּ מִחַפְּשִׁים דּוּקָא אַחֵר הַמְּצוֹת שֶׁל בְּרִסְלָב בִּידִיעָה שֶׁהֵם נַעֲשׂוֹת עַל יְדֵי אַבְרָכִים שְׁמוּרִים וְרֵאֵי שְׁמִים מֵאֲנִישֵׁי שְׁלוּמִינוּ, אַבְרָכִים הַשׁוֹמְרִים אֶת פִּיהֶם בְּקְדוּשָׁה, שְׁמוּדַעִים לְאַחֲרִיּוֹת הַגְּדוּלָה הַשׁוֹכְנַת עַל כַּתְּפֵיהֶם בַּאֲפִיִּית מְצוֹת מְצוּה, הֵם מְבַקְּשִׁים מִהֵשֵׁם בְּשַׁעַת הַעֲשִׂיָּה, בְּשַׁעַת שְׁלִשִׁים מוֹרְדִים וּמוֹחֲרִים אֶת הַמְּצוֹת שֶׁהַמְּצוֹת יִצְאוּ בְּתַכְלִיַּת הַכְּשֻׁרוֹת, הֵם מְבַקְּשִׁים שֶׁהַמְּצוֹת יִשְׁפִיעוּ אִמוּנָה לְכָל אֵלוֹ שִׁיאַכְלוּ מוֹהֵם. בְּעַקְבוֹת הַבִּיקוּשׁ הַגְּדוֹל, הַחֲלוֹ כְּבָר בְּשַׁנָּה זוֹ בְּעֲבוּדָה שֶׁל הַמְּצוֹת הַרְבֵּה קוֹדֵם, אֲבָל עִם כָּל זֹאת הַמְּלֵאָא אוֹזֵל מוֹהֵר יוֹתֵר מְקַצֵּב הַהַפְּקָה. מַאֲפִיִּית הַמְּצוֹת פְּעִילָה מִיּוֹם שְׁנֵי וְעַד יוֹם חַמִּישִׁי מֵהַשַּׁעַת 10:00 בְּבוֹקֵר עַד הַשַּׁעַת 3:00 אַחֵר הַצְּהַרִּים, הַמְּעוּנִין לְקוֹת מֵהַמְּצוֹת הַלְלוּ יֵשׁ לְפָנוֹת בְּהַקְּדָם הַאֲפִשְׁרִי לְמוֹ"ה אַהֲרֹן וְעוֹבַעַרְמָאן הַי"ו 2410-466-347. חָשׁוּב לְהַדְּגִישׁ כִּי בְּשֵׁל הַבִּיקוּשׁ הַגְּדוֹל לֹא נִתָּן יְהִיָּה לְהוֹמִין מִרֹאשׁ, וְלֹא נִתָּן יְהִיָּה לְשׁוּמֹר בְּצַד עֲבוּר אֶף אַחַד, אֲלֵא אִךְ וּרַק לְקוֹת בְּמִקּוּם כָּל עוֹד יֵשׁ בְּמִלְּאָא, וְכַל הַקּוֹדֵם זוֹכֵה.

וּבְנוֹסָף בְּשׁוּרָה טוֹבָה לְאֵלוֹ הַזּוֹקִיקִים לְמְצוֹת כּוֹסְמִין, הַגִּיעַ הַעֲדוּכּוֹן מִמַּאֲפִיִּית הַמְּצוֹת שְׁנִיתָן יְהִיָּה אִי"ה לְהַשִּׁיג מְצוֹת כּוֹסְמִין.

וְעִמְרוּתֵם אֶתְּ הַמְּצוֹת!

